23/09/2026

23 Σεπτεμβρίου: Εορτάζει ο Άγιος Τύχων ο Αγιορείτης

/ Βίοι Αγίων



Σήμερα, Τετάρτη, 23 Σεπτεμβρίου, η Αγία μας Ορθόδοξος Εκκλησία εορτάζει το θαυμαστό γεγονός της συλλήψεως του Τιμίου Προδρόμου από τη στείρα Ελισάβετ και τιμά τη μνήμη των οσίων αυταδέλφων Ξανθίππης και Πολυξένης και των μαρτύρων Πέτρου και Αντωνίου. Επίσης, για πρώτη φορά μετά την αναγραφή του στις Αγιολογικές Δέλτους από την Αγία και Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου, τιμάται η μνήμη του Αγίου Τύχωνα του Αγιορείτη, πνευματικού του Αγίου Παϊσίου.

Ο Άγιος Τύχων γεννήθηκε στη Ρωσία, στη Νόβια Μιχαλόσκα το 1884 και τελεύτησε τη ζωή του στο Άγιον Όρος το 1968. Στο Άγιον Όρος, η πρώτη του μετάνοια ήταν το Κελί του Μπουραζέρι, όπου και παρέμεινε πέντε χρόνια. Επειδή σ' αυτό δεν εύρισκε ησυχία από τους πολλούς προσκυνητές Ρώσους, πήρε ευλογία και πήγε στα Καρούλια και εκεί ασκήτεψε δεκαπέντε χρόνια. Όλο το διάστημα στα Καρούλια περνούσε με σκληρούς αγώνες. Φιλότιμα αγωνιζόταν για να γίνει και εσωτερικά Άγγελος και όχι μόνο εξωτερικά με το Αγγελικό Σχήμα.

Μετά από τα Καρούλια ήρθε στην άκρη της Καψάλας (πάνω από την Καλιάγρα), σ' ένα Κελί Σταυρονικητιανό, και γηροκόμησε έναν Γέροντα. Αφού πέθανε το Γεροντάκι, και πήρε την ευχή του, έμεινε μόνος του στην Καλύβη. Από τότε όχι μόνο δεν αμέλησε τους πνευματικούς του αγώνες, αλλά τους αύξησε και επόμενο ήταν να δεχθεί πλούσια την Χάρη του Θεού, αφού αγωνιζόταν φιλότιμα και με πολλή ταπείνωση. Η Θεία Χάρις πια τον φανέρωνε στους ανθρώπους, κι έτρεχαν πολλοί πονεμένοι άνθρωποι, για να τον συμβουλευθούν και να παρηγορηθούν από την πολλή του αγάπη. Άλλοι τον παρακαλούσαν να ιερωθεί, για να βοηθάει πιο θετικά με το Μυστήριο της θείας Εξομολογήσεως, αφού θα έδινε και την άφεση των αμαρτιών. Αυτή την ανάγκη, να βοηθηθούν οι άλλοι, την διεπίστωσε και ο ίδιος και δέχτηκε να χειροτονηθεί.

Ο υποτακτικός του Γέροντος, ο π. Παΐσιος [νυν Όσιος Παΐσιος Αγιορείτης (1924-1994)] διηγήθηκε το εξής: *"Ο παπα-Τύχωνας, όταν λειτουργούσε, δεν ήθελε άλλον μέσα σ' αυτό το εκκλησάκι. Άφηνε τον υποτακτικό του στο διάδρομο πολλές φορές. Η θεία λειτουργία για τον Γέροντα ήταν ένα άνοιγμα του ουρανού. Σαν τον Παύλο ηρπάζετο και σαν τον Άγιο Σπυρίδωνα συναναστρέφετο τους αγγέλους του Κυρίου. Όταν έμπαινε στη θεία Αναφορά και άρχιζε να διαβάζη την ευχή «Μετά τούτων και ημείς των μακαρίων δυνάμεων Δέσποτα Φιλάνθρωπε βοώμεν και λέγομεν Άγιος, Άγιος», ο παπα-Τύχων έβλεπε τα Χερουβείμ και τα Σεραφείμ. «Το περιεχόμενον του μέλλοντος αιώνος» «πλήρες δόξης» αρχίζει από εδώ κάτω, όπως ξέρουμε. Ο παπα-Τύχων «αντεγωνίζετο με τας ουρανίας δυνάμεις εις το ακατάπαυστον άσμα», όπως θα έλεγε ο Αγ. Γρηγόριος ο Παλαμάς. Μέσα σ' αυτή την θεία και ουρανία ατμόσφαιρα επαιρνούσε καμμιά ώρα περίπου, οπότε συνήρχετο από το όραμα, έβλεπε τα κεριά αναμμένα εμπρός τους, το άγιο αντιμήνσιο απλωμένο επάνω στην αγία Τράπεζα και έσπευδε να τελειώση τη θεία λειτουργία. Χαρακτηριστικά έλεγε ο Γέροντας «εγώ λειτουργήσει αρχάγγελος εδώ, Σεραφείμ εκεί, φύλακα Άγγελος πιο εκεί. Πώ, πω, πω, παπα-Τύχωνας λειτουργεί! Όχι παραγυιό, γρήγορα-γρήγορα χερουβικό τελειώσει. Νους πάει αγία Τριάδα»".* [Απόσπασμα από το βιβλίο Χ. Φιλοαθωνίτου, ο «Παπα-Τύχων, Ένα λουλούδι από το περιβόλι της Παναγίας», έκδοση Ι. Μονής Οσίου Δαβίδ Ευβοίας,

1972].



Το 1968 είχε προαισθανθεί πια τον θάνατο του, γιατί συνέχεια ανέφερε για τον θάνατο. Τον είχαν εγκαταλείψει και οι λίγες σωματικές του δυνάμεις. Μετά της Παναγίας τον Δεκαπενταύγουστο, είχε πέσει στο κρεβάτι και έπινε μόνο νερό, γιατί καιγόταν εσωτερικά. Παρόλο που βρισκόταν σ΄ αυτή την κατάσταση, πάλι δεν ήθελε να μένει άνθρωπος κοντά του, για να μη τον περισπά στην αδιάλειπτη προσευχή του.